

QƏZƏLLƏR

Ey mələksima ki, səndən özgə heyrandır sana,
Həq bilir insan deməz, hər kim ki, insandır, sana.

Verməyən canın sənə bulmaz həyati-cavidan,
Zindeyi-cavid ona derlər ki, qurbandır sana.

Aləmi pərvaneyi-şəmi-cəmalın qıldı eşq,
Cani-aləmsən, fəda hər ləhzə min candır sana.

Aşiqə şövqünlə can vermək ikən müşkül deyil,
Çün Məsihi-vəqtsən, can vermək asandır sana.

Çıxma yarım, gecələr, əğyar tənindən saqın,
Sən məhi-övci-mələhətsən, bu nöqsandır sana.

Padişahım, zülm edib aşiqə sana zalim demiş,
Xubrular dan yaman gəlməz, bu böhtandır sana.

Ey Füzuli, xubrular dan təğafüldür yaman,
Gər cəfa həm gəlsə onlardan, bir ehsandır sana!

Dəhənin dərdimə dərman dedilər cananın,
Bildilər dərdimi, yoxdur dedilər dərmanın.

Olsa məhbublərin eşqi cəhənnəm səbəbi,
Hurü qılmanı qalır kəndisinə rizvanın.

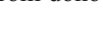
Keçdi meyxanədən el, məsti-meyi-eşqin olub,
Nə mələksən ki, xərabətdin evin şeytanın?

Vurmazam sihhət üçün mərhəm oxun yarəsinə,
İstərəm çıxmaya zövqi-ələmi-peykanın.

Nə bilir oxumayan müşəfi-hüsnün şərhin,
Yerə göydən nə üçün endiyini Quranın.

Yerdən, ey dil, göyə qavmuşdu sirişkin mələki,
Onda həm qoymayacaqdır oları əfğanın.

Ey Füzuli, olubam gər qeyi-girdabi-cünun,
Gör nə qəhrin çəkərəm dönə-dönə dövrünün.

Ey müsəvvir, yar timsalinə surət vermədin,
Zülfü rüx çəkədin, vəli, tabü təravət vermədin.

Eşq sevdəsindən, ey naseh, məni mən eylədin,
Yox imiş əqlin, mənə yaxşı nəsihət vermədin.

Dün ki, fürsət düşdü xaki-dərgəhindən kam alam,
Noldu, ey göz yaş, göz açmağa fürsət vermədin.

Göz yumub aləmdən, istərdim açam rüxsarinə,
Canım aldın, göz yumub-açınca möhlət vermədin.

Bumudur rəhmin ki, xalin eylər ikən qəsdi-can,
Çıxdı xəttin kim onu mən edə, rüxsət vermədin.

Vermə hüsn əhlinə, ya rəb, qüdrəti-rəsmi-cəfa,
Çün cəfa çəkməkdə eşq əhlinə taqət vermədin.

Ey Füzuli, öldün, əfğan etmədin, rəhmət sənə!
Rəhm qıldın, xəlqə əfğanınla zəhmət vermədin.

Dəhənin şövqünü cansuz güman etməz idim,
Yoxsa birdəm onu mən munisi-can etməz idim.

Vəsfi-xali-ləbini bilsə idim naməqdur,
Arizusunda qara bağrımı qan etməz idim.

Xublar aşiqə meyl etmədiyən bilsə idim,
Özümü eşq ilə rüsvayi-cahan etməz idim.

Düşməsəydi gözümün yaşınə feyzi-nəzərin,
Onu hər sərvin ayağınə rəvan etməz idim.

Salmasaydım dili-viranə imarət tərhin,
Onda gənci-gühəri-eşqi nihan etməz idim.

Sitəmi-təneyi-əğyarə deyildim vaqif,
Yoxsa yarın səri-kuyində məkan etməz idim.

Etməsəydi sitəmi-yar, Füzuli, məni zar,
Bunca fəryad çəkib, ahü fəğan etməz idim.

Pənbeyi-dağı-cünun içrə nihandır bədənim,
Diri olduqca libasım budur, ölsəm kəfənim.

Canı canan diləmiş, verməmək olmaz, ey dil!
Nə niza eyləyəlim, ol nə sənindir, nə mənəm.

Daş dələr ahim oxu şəhdi-ləbin şövqindən,
Nola zənbur evinə bənzəsə beytül-həzənim.

Tövqi-zənciri-cünun daireyi-dövlətdir,
Nə rəva kim, məni ondan çıxara zəfi-tənim.

Eşq sərgəştəsiyəm, seyli-sirişk içrə yerim,
Bir hübabəm ki, həvadən doludur pırəhənim.

Bülbüli-ğəməzədəyəm, bağü bəharım sənənsən,
Dəhənü qəddü rüxün, qönçəvü sərvü səmənəm.

Edəmən tərək, Füzuli, səri-kuyin yarım,
Vətənimdir, vətənimdir, vətənimdir, vətənim!